

РЕШЕНИЕ

№ 70

гр. Благоевград , 02.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ

СЪСТАВ в закрито заседание на втори март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Петър Узунов

Членове: Ангелина Бисеркова
Александър Трионджиев

като разгледа докладваното от Ангелина Бисеркова Въззивно гражданско дело № 20211200500088 по описа за 2021 година

като взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.274, ал.1, т.2 ГПК във връзка с чл.435, ал.2, т.6, пр.2 и сл. ГПК и е образувано по жалба от „Ф-П Т“ ООД, ЕИК .., представлявано от управителя А.Д.Х. чрез пълномощник адвокат Л.Г., БАК срещу Разпореждане от 16.12.2020 година на ЧСИ Б.В., с което е отказано прекратяване на изпълнително дело № 777/2020 г.

В жалбата се излагат доводи за недопустимост на представени от вискателя по изпълнителното дело писмени доказателства поради нарушение на чл.185 ГПК, както и за недължимост на вземането на вискателя за лихва поради изтекла давност. Твърди, че погасяването на вземането по давност погасява правото на вискателя да иска принудително изпълнение. Твърди, че в представено по делото удостоверение по чл.53 от Регламент № 1215/2012 г. липсва посочване идентификационен номер на вискателя, което обосновава наличието на основание за прекратяване на делото. Твърди, че индивидуализацията на длъжника / „ФПТ“ ООД/ в удостоверението е непълно – липсва тирето, което е в несъответствие с наименованието на дружеството в Търговския регистър на България. Твърди, че на 06.04.2016 г. в гръцкия Търговски регистър е вписано заличаването на вискателя В. като едноличен търговец. В тази връзка сочи, че към датата на образуване на изпълнителното дело вискателят не съществува като правен субект. Соци, че ЧСИ служебно следи за активната процесуална легитимация на вискателя. Твърди, че лицето Н. О. В. е лице, различно от едноличния търговец с наименование „В. Н.О.“ и с гръцки данъчен номер АФМ 026..., който единствен правоимащ по съдебно решение 313/2016 г. на Окръжен съд-гр.Я., Р Г. и в полза на когото на 06.06.2018 г. е издаден изпълнителен. Соци, че правоприемството по чл.429, ал.1 и ал.2 ГПК винаги следва издаването на изпълнителен лист, а в казуса изпълнителният лист е издаден на 06.06.2018 г. – две години след заличаването на едноличния търговец. Твърди, че в решение 313/2016 г. на Окръжен съд-гр.Я., Р Г., на стр.13 /оригинал на гръцки език/ името на вискателя е изписано неправилно /без тире/, поради което е налице несъответствие с името, вписано в Търговския регистър в

България.

С горното обосновава искане за отмяна на обжалваното разпореждане. Прави искане за спиране на изпълнението по изпълнително дело № 777/2020 г. по описа на ЧСИ Б.В. с рег. № 890 на КЧСИ, което обосновава с изложените в жалбата доводи за неправилни и незаконосъобразни действия на ЧСИ. Сочи, че вземането на взыскателя е изцяло обезпечено, тъй като длъжникът е превел в пълен размер всички дължими суми.

В срока по чл.436, ал.3 ГПК взыскателят е депозирал чрез пълномощник писмени възражения, с които обосновава становище за недопустимост на жалбата. Сочи, че производството по изпълнително дело № 777/2020 г. по описа на ЧСИ Б.В. е прекратено поради пълно погасяване на задълженията от страна на длъжника. Твърди, че ЧСИ е постановил вдигане на наложените запори по изпълнителното дело. Твърди, че жалбоподателят в качеството на длъжник в изпълнителното производство не може да обжалва на всяко основание изпълнителните действия, а е обвързан от основанията, визирани в чл.435 ГПК, каквито в случая не са налице.

Оспорва възражението за погасителна давност. Твърди, че съдебният изпълнител не следи служебно за изтекла погасителна давност и не обсъжда възражения за настъпила такава. Твърди, че действащият ГПК не предвижда възможност съдебният изпълнител да се произнася по материално-правни възражения, включително за погасителна давност. Счита, че преценката дали претендираното вземане е погасено по давност може да бъде извършена само от съда, в рамките на състезателен исков процес и само въз основа на влязло в сила съдебно решение по такъв иск, съдебният изпълнител може да прекрати изпълнителното дело поради изтекла погасителна давност, какъвто настоящият случай не е .

Становището за недопустимост на жалбата в частта относно съдържанието на представените преводи е обосновано с довод, че когато органите на приемащата държава от ЕС изискват заверен превод на официален документ, те трябва да приемат заверен превод, направен в която и да е държава на ЕС, извършен от квалифицирано за целта лице съгласно правото на издалата го държава членка.

Ответникът по жалбата обосновава и становище за неоснователност. Твърди, че при образуване на изпълнителното дело и при пристъпване към изпълнение ЧСИ Б.В. е спазил процедурата, регламентирана в чл.622а, ал.1, ал.2 и ал.5 ГПК. Оспорва като несъстоятелни твърденията за неточности и грешки в превода на представените от взыскателя документи на чужд език. Сочи, че взыскателят не се е снабдил с гръцки изпълнителен лист, тъй като това би пречатвало издаването на Удостоверение по чл.53 от Регламент № 1215/2012 г., което е самостоятелен изпълнителен титул.

Оспорва възражението за настъпила погасителна давност по отношение вземането на взыскателя за лихви поради процесуална пасивност на взыскателя. Сочи, че осъдително решение № 313/2016 г. е било обжалвано от длъжника, което е потвърдено с решение № 563/2017 г. от съда в Я.. Въз основа на последното взыскателят се е снабдил с удостоверение по чл.53 от Регламент № 1215/2012 г.

Оспорва като неоснователни твърденията на жалбоподателя за липса на процесуална легитимация на взыскателя и нередовност на представеното на ЧСИ удостоверение по чл.53.

С горното обосновава искане за отхвърляне на жалбата като недопустима и неоснователна и за потвърждаване на атакуваното разпореждане като законосъобразно. Прилага писмени доказателства.

ЧСИ е изложил мотиви по обжалваното действие като е посочил, че жалбата е допустима, а по същество неоснователна. Сочи, че съдебният изпълнител не е компетентен да се

произнесе по исканията в молба вх.№ 12995/07.12.2020 г., във връзка с която е постановен обжалвания акт. Сочи, че изпълнителното дело е било образувано въз основа на годно и валидно изпълнително основание.

На 02.02.2021 г. по делото е постъпила молба от жалбоподателя, с която възразява срещу присъждане на разноски на взыскателя. Сочи, че не е представен списък по чл.80 ГПК, както и договор за правна помощ.

Съдът, като обсъди доводите и възраженията, наведени в жалбата, писмените възражения на взыскателя и мотивите на ЧСИ, и взе предвид материалите по изпълнителното дело, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срока по чл.436, ал.1 ГПК, от легитимирано лице – длъжника по изпълнението, срещу подлежащо на обжалване действие на съдебния изпълнител – отказ да се прекрати изпълнителното производство / чл.435, ал.2, т.6, предложение второ ГПК/.

Несъстоятелно е възражението на взыскателя за недопустимост на жалбата поради погасяване вземането на кредитора и приключване на принудителното изпълнение. Доколкото в случая се атакува отказ на ЧСИ да *прекрати* изпълнителното производство, която процесуална възможност е уредена в нормата на чл.435, ал.2, т.6, предложение второ ГПК, ирелевантно е наведеното от взыскателя обстоятелство за пълно погасяване на задълженията на длъжника. Последното е основание за приключване на изпълнителното производство при условията на чл.433, ал.2 ГПК, във връзка с което законодателят е регламентирал като самостоятелен способ за защита на длъжника правото да обжалва отказа на съдебния изпълнител да *приключи* принудителното изпълнение – чл.435, ал.2, т.6, пр.3 ГПК, което не е налице в казуса.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Изпълнително дело № 777/2020 г. по описа на ЧСИ Б.В. рег. № 890 на КЧСИ, с район на действие Окръжен съд-Благоевград, е образувано по молба вх.№ 8844/ 02.09.2020 г., подадена от Н. О. В., гражданин на Р Г. чрез пълномощник адв. Г.М.. С молбата са представени заверен препис на съдебно решение № 313/2016 г., постановено от Окръжен съд-гр.Я., Р Г., с което „Ф-П Т“ ООД, ЕИК .., представлявано от управителя А.Д.Х., седалище и адрес на управление гр.П., ул.“..“ № 70 е осъдено да заплати на молителя сумата от 6 488.40 евро, ведно със законната лихва върху сумата и съдебни разноски, подписано и подпечатано от Окръжен съдия, гр.Я., Р Г., както и Удостоверение по чл.53 от Регламент № 1215/2012 г., подписано и подпечатано от Мирови съд гр.Я., Р Г., ведно с легализиран превод на двата документа от гръцки на български език.

След образуване на делото съдебният изпълнител е предприел действия по проучване имуществото на длъжника, а след установяване на налични банкови сметки, е наложил запор върху същите в „УКБ“ АД и „ОББ“ АД, до размера на вземането на взыскателя /запорни съобщения с изх.№ 9547/23.11.2020г. и изх.№ 9548/23.11.2020 г./. За започналото принудително изпълнение е уведомена НАП /уведомление изх.№ 09549/23.11.2020 г./ До длъжника е изпратена покана за доброволно изпълнение /изх. № 09545/23.11.2020 г./, надлежно връчена на 30.11.2020 г.

На 01.12.2020 г. по делото е депозирано искане от длъжника за вдигане на всички наложени запови по делото поради наличие на средства по банкова сметка /цитирана в искането/, в размер на 22 931.84 евро. В искането се навеждат твърдения за непълнота на удостоверението по чл.53 от Регламент № 1215/2015 г. относно датата на обявяване на решението като подлежащо на изпълнение. Оспорва превода от гръцки на български език, като сочи, че е извършен от гръцки адвокат, а не от заклет преводач.

Препис от искането е изпратен на вискателя, който в указания срок депозира писмено становище /вх. № 13206/09.12.2020 г./ за неоснователност на искането за вдигане на наложените запори.

С платежно нареждане от 07.12.2020 г. длъжникът е превел по сметка на ЧСИ сумата от 19 474.62 лева.

С молба вх. № 12995/07.12.2020 г. „Ф-П Т“ ООД, ЕИК .. чрез пълномощник е депозирало пред ЧСИ молба за прекратяване на делото с доводи и възражения, идентични на наведените в жалбата, предмет на настоящото производство. Препис от молбата е връчен на вискателя за сведение и становище.

На 11.12.2020 г. във връзка с проведена между страните и ЧСИ имейл кореспонденция, по делото е получено писмено становище вх.№ 13275 от вискателя, с което заявява съгласие за вдигане на наложените по делото запори предвид пълното погасяване на вземанията на кредитора.

На 11.12.2020 г. до „УКБ“ АД и „ОББ“ АД са изпратени съобщения за вдигане на запорите, наложени върху банкови сметки на длъжника до размера на вземанията, предмет на процесното принудително изпълнение.

Във връзка с молба от 16.12.2020 г., подадена от вискателя, ЧСИ е разпоредил събраната по изпълнителното дело сума, погасяваща вземането на кредитора, да бъде преведена по посочена от молителя банкова сметка.

На 16.12.2020 г. по делото е постъпило писмено становище от вискателя /във връзка с молба вх. № 12995/07.12.2020 г. от длъжника за прекратяване на делото/. С молбата навежда довод за наличие на основание за прекратяване на изпълнителното производство поради пълното погасяване на вземането на кредитора, същевременно счита молбата за неоснователна. Върху това писмено становище е обективизирано разпореждане на ЧСИ от 16.10.2020 г., с което отказва да прекрати производството по делото поради липса на основание.

На 18.12.2020 г. до длъжника е изпратено съобщение /изх.№ 10707/, с което е уведомен за отказа на ЧСИ да прекрати принудителното изпълнение.

Обжалваният отказ на ЧСИ е правилен.

При незаконно принудително изпълнение длъжникът в индивидуалното принудително изпълнение има две отделни, самостоятелни форми на защита: 1. защита срещу процесуална незаконосъобразност; 2. защита срещу материална незаконосъобразност.

Когато длъжникът твърди , че са нарушени процесуалните изисквания за законност на изпълнителния процес и иска отмяна на обжалваните изпълнителни действия, спорът е за процесуална незаконосъобразност на изпълнителния процес. В този случай защитата на длъжника е чрез жалба срещу конкретно обжалвано от него изпълнително действие, която е подлежаща на разглеждане по правилата и реда на специално уреденото от ГПК контролно – отменително производство, регламентирано в чл.435 и сл. ГПК, където изрично и изчерпателно са уредени подлежащите на обжалване пред съда действия на съдебния изпълнител и основанията за тяхното обжалване, като е недопустимо разширителното им тълкуване.

Когато длъжникът твърди, че липсват материално правни предпоставки за законност на изпълнителния процес, спорът е за гражданско право, който не може да се реши от съда в контролно –отменителното производство по чл.435 и сл.ГПК, а следва да се извърши в отделен исков състезателен процес пред гражданския съд.

Съгласно чл.434, ал.1 ГПК по образуването, движението и приключването на изпълнителното производство съдебният изпълнител се произнася с разпореждане, освен когато законът предвижда да се произнася с постановление.

Наведените в молбата на длъжника доводи и възражения до ЧСИ, както и тези, изложени в частната жалба, предмет на разглеждане в настоящото производство, разгледани в съвкупност с доказателствата в изпълнителното производство, водят настоящия съдебен състав до категоричен извод за неосъществен фактически състав на коя и да е от хипотезите, визирани в чл.433, ал.1, т.1-8 ГПК за прекратяване на изпълнителното дело. В посочената разпоредба са лимитативно изброени основанията за прекратяване на изпълнителното производство, като в случая жалбоподателят не е посочил и не е доказал нито едно от тях. Ето защо въззивната инстанция следва да се солидаризира с констатацията на ЧСИ от 16.12.2020 г. за липса на основание за прекратяване на изпълнителното дело.

Доводите и възраженията на жалбоподателя за наличие на противоречия в документите, въз основа на които е започнало процесното принудително изпълнение съдът счита за несъстоятелни. Същите от една страна са неотнормирани към основанията за прекратяване на изпълнителното производство /чл.433, ал.1, т.1-8 ГПК/, а от друга страна – от представените съдебно решение и удостоверение по чл.53 от Регламент /ЕО/ №1215/2012, издадени и заверени от гръцкия съд, ведно с превод на български език, в достатъчна степен се установява идентичността на страните в образуваното изпълнително производство, като по отношение на длъжника освен наименованието на фирмата /с или без тире между думите в наименованието/ са посочени ЕИК и седалище/адрес на управление, които също са достатъчно индивидуализиращи белези. Съгласно чл.622а ГПК съдебно решение, постановено в друга държава – членка на ЕС, подлежи на изпълнение, без да е необходимо издаване на изпълнителен лист, като съдебният изпълнител пристъпва към изпълнение по молба на заинтересованата страна въз основа на препис от съдебното решение, заверен от постановилия го съд, и удостоверение съгласно чл.53 от Регламент /ЕС/ № 1215/2012. Съгласно чл.41 от Регламент 1215/2012, производството по жалби срещу отказ на съдебния изпълнител да прекрати изпълнителното производство протича по правото на сезираната държава-членка и съдебното решение се изпълнява при същите условия, като решение, постановено в сезираната държава, при спазване разпоредбите на раздел 2 – Изпълнение – от Регламента. В случая документите, въз основа на които е започнало изпълнителното производство са с реквизитите по чл.42, ал.1 от Регламента, включително и в превод на български език. Т.е. изпълнителното производство в случая е образувано при спазване изискванията на процесуалния закон, от което следва извод, че е било налице валидно правно основание за започване на принудителното изпълнение срещу жалбоподателя.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че обжалването на отказа на съдебния изпълнител по реда на чл.435, ал.2 ГПК е отделно и самостоятелно производство от предвиденото в чл.622 б и чл.623 ГПК във вр. с чл.45 и сл. от Регламента по подадена от длъжника молба за отказ от изпълнение /по каквито се образува отделно, самостоятелно производство/.

Несъстоятелни са доводите на жалбоподателя за процесуално нарушение, свързано с представения от вискателя превод на документите от гръцки на български език. В тази връзка съдът съобрази облекчения режим на приложимия от 16.02.2019 г. Регламент № 2061/1191 /а преди това облекченият режим, уреден в чл.8 от Договор за правна помощ по граждански и наказателни дела, сключен на 10.04. 1976година между Народна република България и Република Г. /в сила от 26.04.1980 г., ратифициран с Указ № 1198/6.08.1976 г., ДВ, бр. 68/1976 г., обн. - ДВ, бр. 49/24.06.1980 г., регистрация в ООН/ относно съдебни решения, издадени в една държава –членка и тяхното изпълнение в друга държава- членка. Наред с това съобрази, че легализацията на документ, издаден в чужбина, както и заверката на направен превод от чужд на български език, не са част от формата за валидност на

материализираното в този документ волеизявление.

Възражението на жалбоподателя относно материално правната легитимация на страните в съдебното производство, приключило с постановяване на решение № 313/2016 г. от Първоинстанционен съд в гр.Я., е ирелевантно за настоящото дело, тъй като в производството по чл.437 ГПК съдът действа само като контролна инстанция относно законосъобразността на обжалвания акт на ЧСИ и няма компетентност да разгледа доводите за допустимост и правилност на решението на гръцкия съд. Изводът се налага и предвид изричната забрана в чл.52 от Регламент /ЕО/ №1215/2012.

Като неотнормено по делото съдът счита и възражението на жалбоподателя за настъпила по отношение на вземането за законна лихва погасителна давност по чл.111, б.“б“ ЗЗД. Както бе посочено по-горе, в рамките на производството по чл.435 и сл.ГПК съдът осъществява контрол за законосъобразност на действия или отказ на съдебния изпълнител в рамките на изпълнителното производство. Т.е. защитата на длъжника е насочена срещу процесуалната незаконосъобразност на изпълнителния процес. С решението в това производство съдът не разрешава материално правен спор между длъжника и взыскателя, поради което това решение не се ползва със сила на пресъдено нещо. Материалноправното възражение за погасяване на вземането по изпълнителното основание длъжникът може допустимо да релевира единствено в рамките на състезателното исково производство, което да инициира по реда на чл.439, ал.1 ГПК, в което би се разрешил спорът за материалното право. От което следва, че разглеждането на възражение за погасяване на вземането по давност от съда в производството по чл.435 ГПК, респективно от съдебния изпълнител в кръга на дадените му от закона правомощия в производството по принудително изпълнение, е недопустимо.

По изложените съображения съдът счита жалбата за неоснователна, а атакуваното разпореждане на ЧСИ за правилно и законосъобразно и като такова следва да го потвърди.

Във връзка с установеното по делото от фактическа страна и по-конкретно данните за настъпило след постановяване на обжалваното разпореждане, пълно погасяване на задължението на длъжника по изпълнителното дело, както и на разноските по изпълнението, съдът счита за необходимо да посочи, че се касае за обстоятелства, които осъществяват фактическия състав на приключване на изпълнителното производство в хипотезата на чл.433, ал.2 ГПК, които следва да бъдат съобразени от органа по изпълнението след връщане на делото от съда.

Относно заявеното с жалбата искане по чл.438 ГПК :

Съгласно чл.438 ГПК подаването на жалба не спира действията по изпълнението, но съдът може да постанови спирането.

Предвид неоснователността на жалбата срещу разпореждане за отказ да се прекрати изпълнителното производство, съдът счита за неоснователно искането за спиране на действията по изпълнението, поради което следва да го остави без уважение.

Предвид изхода на делото основателна е претенцията на взыскателя по изп.дело за присъждане на съдебни разноски в размер на 200.00 лева заплетено адвокатско възнаграждение. Представените от страната писмени доказателства - пълномощно и разписка от 18.01.2021 година /лист 18 и 19 в делото/ установяват по несъмнен начин както факта на упълномощаване на адв. Г.М. да представлява взыскателя по настоящото производство, така и факта на заплащане /на 18.01.2021 г./ на възнаграждение от 200.00 лева за осъществяване на това представителство. Т.е. по делото са налице категорични доказателства за сторени от взыскателя разноски, представляващи заплатено от страната възнаграждение на процесуалния й представител. Обстоятелството, че взыскателят не е

представил по делото списък по чл.80 ГПК и договор за правна помощ, удостоверяващ договорен между вискателя и представителя размер адвокатско възнаграждение, е несъмнено, но същото не обуславя неоснователност на претенцията за разноси, доколкото в случая са налице категорични доказателства за надлежно упълномощаване и за реално извършени от вискателя съдебни разноси.

Водим от горното, Окръжен съд-Благоевград

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Разпореждане от 16.11.2020 година по изпълнително дело № 777/2020 г. по описа на ЧСИ Б. В. рег. № 890, с район на действие Окръжен съд-Благоевград, с което е отказано прекратяване на изпълнителното производство.

ОСТАВЯ без уважение като неоснователно искането на „Ф-П Т“ ООД, ЕИК .., представлявано от управителя А.Д.Х. чрез пълномощник адвокат Л.Г., БАК за спиране на действията по изпълнението по изпълнително дело № 777/2020 г.

ОСЪЖДА „Ф-П Т“ ООД, ЕИК .., представлявано от управителя А.Д.Х. да заплати на Н. О. В., гражданин на Р Г., съдебен адрес гр.Благоевград, ул.“..“ №1 , ет.1 съдебни разноси в размер на 200.00 /двеста / лева.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____